

ຖະແຫຼງການຖະແຫຼງການກອງປະຊຸມ ເວທີປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີຣົບ ຄັ້ງທີ 9

ບົດນຳ

ຕຸລາ 2012 - ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ

ກອງປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີຣົບ ຄັ້ງທີ 9 (AEPF9) ໄດ້ໄຂຂຶ້ນຢ່າງເປັນທາງການແຕ່ວັນທີ 16 ຫາ 19 ຕຸລາ 2012 ຢູ່ທີ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ. ກອງປະຊຸມ AEPF ແມ່ນເປັນເຫດການປະຫວັດສາດທີ່ທາງອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມເປັນຜູ້ຈັດຂຶ້ນເສີມໃສ່ບັນດາກອງປະຊຸມຄູ່ຮ່ວມລັດຖະສະພາ ແລະ ທຸລະກິດ ແລະ ກອງປະຊຸມສຸດຍອດອາຊີເອີຣົບຕາມລຳດັບຄື: ASEP, AEBF ແລະ ASEM.

ກອງປະຊຸມ AEPF ສຸມໃສ່ການສ້າງຍຸດທະສາດອັນຊັດເຈນ ແລະຄຳເຫັນແນະນຳໃນທາງປະຕິບັດໃຫ້ກັບບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າຂອງລັດຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຮັບການຄັດເລືອກເຂົ້າຮ່ວມ ແລະຕໍ່ກັບພວກເຮົາເອງໃນຖານະທີ່ເປັນບັນຍາຊົນ. ກອງປະຊຸມນີ້ໄດ້ສັງລວມ ແລະນຳສະເໜີຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງຖະແຫຼງການທີ່ໄດ້ຖອດຖອນເອົາມາຈາກຜົນໄດ້ຮັບຂອງກອງປະຊຸມ ແລະ ການແລກປ່ຽນບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງກອງປະຊຸມ AEPF.

ກອງປະຊຸມ AEPF9 ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນເຖິງການເປີດສັກກະຫຼາດໃໝ່ໃນຫຼາຍໆດ້ານ ທີ່ບໍ່ແມ່ນແຕ່ສະເພາະດ້ານດຽວ.

ກອງປະຊຸມ AEPF9 ໄດ້ປຶກສາຫາລືຄົ້ນຄວ້າສິ່ງທີ່ວຽກງານທີ່ສຳຄັນ ຫຼືວິໄສທັດຂອງປະຊາຊົນ, ເຊິ່ງແທນໃຫ້ກັບຄວາມມຸ່ງຫວັງຂອງ AEPF ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາເຊັມ (ASEM) ແລະບັນດາຊຸມຊົນທີ່ຢູ່ໃນສອງທະວີບນີ້. ຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແກ່:

- ການປົກປ້ອງສັງຄົມທົ່ວໂລກ ແລະການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການທີ່ຈຳເປັນ;
- ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແລະຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຍືນຍົງ
- ການຜະລິດ ແລະການນຳໃຊ້ພະລັງງານຍືນຍົງ; ແລະ
- ການມີວຽກເຮັດທີ່ເປັນທຳ ແລະການດຳລົງຊີວິດຍືນຍົງ.

ບັນດາສະມາຄົມບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລ (NPA) ຂອງລາວ ຮ່ວມກັບຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ເປັນອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ (INGO) ໄດ້ຮ່ວມມືກັນກະກຽມກອງປະຊຸມນີ້ເປັນເວລາ 8 ເດືອນ ແລະສາມາດລະດົມທຶນຮອນໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 500,000 ໂດລາສະຫະລັດ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ກອງປະຊຸມ AEPF ກາຍເປັນເຫດການປະຫວັດສາດທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງຄວາມພາກພູມໃຈໃຫ້ກັບອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມຂອງລາວ ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມພາກພູມໃຈແກ່ການນຳ ແລະຄູ່ຮ່ວມງານພາກ

ລັດຖະບານຂອງລາວນໍາອີກ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມງານໃນການພັດທະນາ ພວກເຮົາສົ່ງເສີມການເປັນຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ກວາມ ເອົາທຸກພາກສ່ວນ ແລະຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມີຜົນປະໂຫຍດ.

ດ້ວຍເຫດຜົນອັນນີ້ເອງ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນຄຸນຄ່າອັນສະເພາະຕໍ່ກັບການປະຕິບັດຮ່ວມກັນຂອງພວກເຮົາກັບຄູ່ຮ່ວມງານ ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນຢູ່ໃນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮ່ວມກັນຈັດຂຶ້ນຢູ່ໃນທັງໝົດ 17 ແຂວງ ທີ່ມີການ ປຶກສາຫາລືກັບບັນດາພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຢູ່ໃນຂອບເຂດອັນກວ້າງຂວາງກັບກຸ່ມຄົນຕ່າງໆທີ່ລວມມີທັງຊາຍ, ຍິງ, ຊາວ ກະສິກອນ, ພຣະສົງ, ຄົນພິການ ຫຼືຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກພະຍາດ, ຊາວໜຸ່ມ, ສັງຄົມ ແລະລັດຖະກອນ. ການປຶກສາ ຫາລືເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍຕໍ່ການຮັບປະກັນໃຫ້ສິດສຽງຂອງປະຊາຊົນລາວໄດ້ຮັບການສະທ້ອນອອກຢູ່ໃນ ‘ເວທີ ຂອງປະຊາຊົນ’ ແລະໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງຖະແຫຼງການວິໄສທັດຂອງຄົນລາວໃນການສັງລວມບັນຫາທີ່ສໍາຄັນ ຈາກສຽງ ແລະປະສົບການຂອງຄົນລາວຫຼາຍກວ່າ 1000 ຄົນ. ສິ່ງທໍາອິດຢູ່ໃນກອບວຽກ: ທັງທີ່ຢູ່ໃນກອງປະຊຸມ AEPF ແລະປະຫວັດສາດຂອງ ສປປ ລາວ.

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ 948 ຄົນຈາກ 47 ປະເທດ: 24 ປະເທດຈາກເອີຣົບ ແລະ 23 ປະເທດຈາກອາຊີ, ລວມທັງ ສປປ ລາວ, ແລະກອງປະຊຸມຍ່ອຍອື່ນໆອີກ 36 ກອງປະຊຸມທີ່ຈັດໄປພ້ອມກັນ ພ້ອມກັບມີການວາງສະແດງຕ່າງໆຫຼາຍກວ່າ 20 ອັນທີ່ ໄດ້ຈັດຂຶ້ນຢູ່ໃນ 5 ແຫ່ງ ເຊິ່ງເອົາທັວັດທະນະທໍາແຫ່ງຊາດເປັນໃຈກາງນັ້ນ ທັງຜູ້ຈັດ ແລະຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ລົງຄວາມເຫັນ ເປັນເອກະພາບກັນວ່າ ກອງປະຊຸມ AEPF9 ເກີດຜົນສໍາເລັດຫຼາຍ.

ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ລົງໄສ ທີ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ເລີຍວ່າ ເຫດການນີ້ແມ່ນເປັນເຫດການປະຫວັດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທາງ ສັງຄົມທີ່ເຄີຍຈັດຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ແລະຖືວ່າເປັນກອງປະຊຸມ AEPF ທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດທີ່ສຸດຈົນຮອດປະຈຸບັນ. ຢູ່ໃນ ບັນທຶກເຫດການນັ້ນ, ພວກເຮົາທີ່ເປັນສະມາຄົມບໍ່ຫວັງຜົນກໍາໄລ (NPA) ຂອງລາວ ແລະຄູ່ຮ່ວມງານການຈັດງານທີ່ເປັນ ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ iNGO ຂອງກອງປະຊຸມ AEPF9 ມີຄວາມພູມໃຈທີ່ຈະແລກປ່ຽນ ແລະແບ່ງປັນຖະແຫຼງການ ສຸດທ້າຍຂອງກອງປະຊຸມ AEPF9 ນີ້ ແລະຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບການຮ່ວມມືກັບທ່ານອີກໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕິດຕາມທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງຄືນ.

ກອງປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນ ອາຊີ

ເອີລົບ ຄັ້ງທີ 9

ຕຸລາ 2012 - ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ

ພວກເຮົາທັງຍິງ ແລະຊາຍຫຼາຍກວ່າ 1,000 ຄົນ ທີ່ຕາງໜ້າໃຫ້ກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ປະຊາຊົນຈາກທະວີບອາຊີ ແລະເອີລົບໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມພົບປະກັນຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 16 ຫາ 19 ຕຸລາ 2012 ຢູ່ທີ່ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ ຢູ່ທີ່ກອງປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີລົບ ຄັ້ງທີ 9 ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ທີ່ວ່າ “ຄວາມ ສາມັກຄີຂອງປະຊາຊົນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກັບຄວາມທຸກຍາກ ແລະເພື່ອການພັດທະນາທີ່ຍືນຍົງ: ຄວາມທ້າທາຍໃນການ ພັດທະນາທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະບໍ່ເທົ່າທຽມກັນ, ການສ້າງລັດຂອງປະຊາຊົນເພື່ອປະຊາຊົນ”. ກອງປະຊຸມ AEPF9 ໄດ້ ປຶກສາຫາລືຄົ້ນຄວ້າສິ່ງທີ່ວຽກງານຕໍ່ ຫຼືວິໄສທັດຂອງປະຊາຊົນ, ເຊິ່ງແທນໃຫ້ກັບຄວາມມຸ່ງຫວັງຂອງ AEPF ເພື່ອ ປະຊາຊົນຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາເຊັມ (ASEM) ແລະບັນດາຊຸມຊົນທີ່ຢູ່ໃນສອງທະວີບນີ້. ຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ແກ່:

- ການປົກປ້ອງສັງຄົມທົ່ວໂລກ ແລະການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການທີ່ຈຳເປັນ;
- ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແລະຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຍືນ ຍົງ
- ການຜະລິດ ແລະການນຳໃຊ້ພະລັງງານຍືນຍົງ; ແລະ
- ການມີວຽກເຮັດທີ່ເປັນທຳ ແລະການດຳລົງຊີວິດຍືນຍົງ.

ກ່ອນຈະຮອດກອງປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີລົບຄັ້ງທີ 9 ນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມກະກຽມຂຶ້ນ ສາມຄັ້ງຢູ່ໃນອາຊີໃຕ້ ແລະອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ວຽກງານຂອງພວກເຮົານັ້ນ. ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ຂອງພວກ ເຮົາ ກໍ່ໄດ້ມີການຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືໃນຂັ້ນແຂວງຂຶ້ນລວມເອົາທັງໝົດ 16 ແຂວງ ເຊິ່ງໄດ້ເປັນການ ປະກອບສ່ວນຕໍ່ການກຳນົດຮ່າງບົດລາຍງານວິໄສທັດຂອງປະຊາຊົນລາວ. ບັນດາກອງປະຊຸມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ເປັນການ ລວບລວມເອົາບັນດາສຽງສະທ້ອນ, ຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາ ແລະວິໄສທັດຂອງປະຊາຊົນລາວຈາກບັນດາສື່ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມຕ່າງໆໃນລະດັບກວ້າງຂວາງທົ່ວສັງຄົມລາວ. ບັນດາກອງປະຊຸມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການ ປະກອບສ່ວນອັນສຳຄັນຕໍ່ກັບການປຶກສາຫາລືເພື່ອການພັດທະນາໃນອະນາຄົດ ແລະເຫັນໄດ້ວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນ ຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຂອງ ສປປ ລາວ ຕໍ່ການເສີມຂະຫຍາຍຄູ່ຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາ. ຢູ່ໃນກອງປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນ ອາຊີ-ເອີລົບຄັ້ງທີ 9 ພວກເຮົາໄດ້ເນັ້ນໃສ່ຍຸດທະສາດການພັດທະນາ ແລະຄຳເຫັນແນະນຳໃຫ້ກັບບັນດາຜູ້ແທນທີ່ໄດ້ ຮັບການຄັດເລືອກເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນບັນດາປະເທດຂອງພວກເຮົາ, ແລະຕໍ່ກັບພວກເຮົາເອງທີ່ເປັນປະຊາຊົນຜູ້ມີບົດບາດ.

ພວກເຮົາໄດ້ປະຊຸມກັນໃນເວລາທີ່ມີຄວາມໝາຍຄວາມສໍາຄັນທາງດ້ານປະຫວັດສາດທີ່ໄດ້ນໍາເອົາຂຶ້ນມາ ປຶກສາຫາລືກັນໂດຍການເນັ້ນໜັກໃສ່ເລື່ອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ, ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາ ແລະຄວາມທຸກຍາກອັນຮຸນແຮງທີ່ ປະຊາຊົນໃນທົ່ວອາຊີ ແລະເອີຣົບປະເຊີນຢູ່. ສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າເປັນ 'ວິກິດການທາງດ້ານການເງິນ' ແມ່ນຢູ່ໃນສ່ວນທີ່ເປັນຈິງຂອງບັນດາວິກິດການທີ່ໄດ້ເຊື່ອມໂຍງກັນເຊັ່ນ: ດ້ານອາຫານ, ພະລັງງານ, ດິນຟ້າອາກາດ, ຄວາມປອດໄພຂອງມະນຸດ ແລະການເສື່ອມໂຊມຂອງສະພາບແວດລ້ອມ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ກໍາລັງສ້າງຄວາມເສື່ອມເສຍ ຕໍ່ກັບຊີວິດ, ແລະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກຍາກ ແລະການບໍ່ກວມລວມເອົາບັນດາແມ່ຍິງ, ຜູ້ຊາຍ ແລະເດັກນ້ອຍນັບ ລ້ານໆຄົນໃນທົ່ວອາຊີ ແລະມີເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນເອີຣົບທີ່ປະເຊີນໜ້າຢູ່ໃນແຕ່ລະວັນເຂົ້າຮ່ວມນໍາ. ຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຜູ້ຮັ່ງ ແລະຜູ້ທຸກກໍາລັງຂະຫຍາຍເພີ່ມຂຶ້ນ, ແລະການເຂົ້າເຖິງຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ, ໂອກາດທາງດ້ານການດໍາລົງ ຊີວິດ ແລະການບໍລິການພື້ນຖານແມ່ນຍັງຄົງມີຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຢູ່ຫຼາຍ. ກອງປະຊຸມ ASEM9 ແມ່ນເປັນໂອກາດ ທີ່ເປັນປະຫວັດສາດແກ່ບັນດາລັດຖະບານຂອງ ASEM ທີ່ຈໍານໍາໃຊ້ບັນດາມາດຕະການທັນກັບເວລາ ແລະເປັນ ປັດໃຈຕັດສິນອັນຈໍາເປັນເພື່ອກ່າວເຖິງບັນຫານີ້.

ບັນດາປະຊາຊົນອາຊີ ແລະເອີຣົບທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ AEPF9 ໄດ້ມີຄວາມເປັນເອກະພາບກັນຢ່າງ ເດັດດ່ຽວວ່າ ແນວທາງອັນສໍາຄັນທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ຕະຫຼອດຫຼາຍທົດສະວັດຜ່ານມາຄື: ການເນັ້ນໃສ່ພື້ນຖານການຫຼຸດຜ່ອນ ລະບຽບການທາງດ້ານຕະຫຼາດ, ການເພີ່ມອໍານາດຂອງບໍລິສັດຫຼາຍປະເທດ, ສະຖາບັນຫຼາຍພາກສ່ວນທີ່ຂາດຄວາມ ຮັບຜິດຊອບ ແລະເສລີທາງການຄ້າ ແມ່ນບໍ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງມັນຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ແລະສິດທິຂອງ ປະຊາຊົນທຸກຄົນ. ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ກ້າວໄປເກີນກວ່າການວິເຄາະ ແລະການຕອບສະໜອງທີ່ເນັ້ນໃສ່ພຽງແຕ່ ມາດຕະການໄລຍະສັ້ນຢ່າງດຽວທີ່ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດແກ່ສະຖາບັນການເງິນຈໍານວນໜ້ອຍ ແລະບໍລິສັດຂະໜາດໃຫຍ່. ມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ຮັບຮູ້ໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕໍ່ການປ່ຽນແປງ ແລະຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ເອົາປະຊາຊົນເປັນໃຈກາງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດທາງດ້ານນະໂຍບາຍເສລີການຄ້າ, ການຫຼຸດຜ່ອນລະບຽບທາງດ້ານ ຕະຫຼາດ ແລະການສ້າງໃຫ້ເປັນພາກເອກະຊົນຢູ່ກໍ່ຕາມ, ແຕ່ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາກໍ່ຍັງສືບຕໍ່ລະເລີຍເຖິງ ຄວາມເຫັນດີເປັນເອກະພາບອັນສໍາຄັນເຫັນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ກັບການປ່ຽນແປງນະໂຍບາຍພື້ນຖານ. ແທນທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອ ຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ ແລະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງທ້ອງຖິ່ນຄົນໃໝ່, ພັດມີການນໍາ ໃຊ້ເງິນຫຼາຍຮ້ອຍຕື້ເອີໂຣເຂົ້າໄປຊ່ວຍຮັກສາບັນດາທະນາຄານ ແລະສະຖາບັນການເງິນ, ໃນຂະນະທີ່ຍັງປ່ອຍ ໃຫ້ການບໍລິການທາງສັງຄົມທີ່ຈໍາເປັນບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜອງທຶນພຽງພໍ ແລະກໍາລັງຖືກຮີ້ຖອນອອກຢູ່ໃນຫຼາຍພາກຂອງ ເອີຣົບ.

ແມ້ວ່າຈະມີກົດໝາຍ, ກົດລະບຽບ, ມາດຕະຖານ ແລະກົນໄກຕ່າງໆຢູ່ກໍ່ຕາມ, ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກ ເຮົາບໍ່ໄດ້ທັນໄດ້ໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ກັບເລື່ອງສິດທິມະນຸດ, ຄວາມໝັ້ນຄົງທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະສິດທິການ

ອອກແຮງງານໄປຫຼາຍກວ່າຜົນກຳໄລຂອງບໍລິສັດ. ຜົນທີ່ເກີດຕາມມາຂອງການຄວບຄຸມໂດຍບໍລິສັດນີ້ມີຄົນທັງຍິງ, ຊາຍ, ແລະເດັກນ້ອຍຫຼາຍລ້ານຊີວິດປະສົບຢູ່ໃນທົ່ວອາຊີ ແລະເອີຣົບ. ອັນນີ້ໄດ້ນຳໄປສູ່ການເຮັດໃຫ້ເກີດມີບ່ອນບໍ່ສະເໝີກັນໃນດ້ານຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເປັນປະຊາທິປະໄຕ ເນື່ອງຈາກວ່າບຸກຄົນທີ່ມີອຳນາດໃນສັງຄົມເຮັດການຕັດສິນ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕ່າງໆໂດຍທີ່ບໍ່ມີການພິຈາລະນາລະອຽດຈາກປະຊາຊົນ ຫຼືມີກຳໜ້ອຍ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດມີສະພາບຂອງຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ, ການທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະເກີດມີຄວາມວຸ່ນວາຍໃນສັງຄົມເພີ່ມຂຶ້ນ.

ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ ແລະປະຊາຊົນຂອງອາຊີ ແລະເອີຣົບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຫັນປ່ຽນອະນາຄົດທາງດ້ານສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ ແລະການເມືອງຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາທຸກຄົນສາມາດຢູ່ດ້ວຍຄວາມປອດໄພ, ມີສັນຕິພາບ ແລະກຽດສັກສີ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອສ້າງ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການແກ້ໄຂສິ່ງທີ່ເປັນພື້ນຖານ ແລະດ້ວຍທາງສ້າງສັນທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການພື້ນູ ແລະການປ່ຽນແປງທີ່ເອົາປະຊາຊົນເປັນໃຈກາງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງມາຍັງບັນດາລັດຖະບານທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງອາເຊັມ (ASEM) ໃຫ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຕອບສະໜອງທີ່ເອົາປະຊາຊົນເປັນໃຈກາງຕໍ່ກັບວິກິດການຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນດ້ວຍວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຄວາມຈຳເປັນເລັ່ງດ່ວນແມ່ນຈະຕ້ອງຈັດໃຫ້ກັບຜູ້ທຸກຍາກ, ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ແລະຜູ້ທີ່ຖືກລືມ ແລະລັດຖະບານຈະຕ້ອງເຮັດວຽກກັບປະຊາຊົນເພື່ອສ້າງ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ຈະນຳໄປສູ່ໂລກທີ່ມີຄວາມຍຸຕິທຳ, ສະເໝີພາບ ແລະຍືນຍົງ, ແລະໃຫ້ມີສະຖາບັນທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະເປັນປະຊາທິປະໄຕເພີ່ມຂຶ້ນ, ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ, ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງພວກເຮົາ ແລະສິດທິມະນຸດຂັ້ນພື້ນຖານຂອງພວກເຮົາ.

ກອງປະຊຸມ AEPF ແມ່ນເປັນການເຕົ້າໂຮມພົບປະຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມໃນທາງຍຸດທະສາດການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານສັງຄົມຂອງຄົນອາຊີ ແລະເອີຣົບທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມທຸກຍາກ ແລະຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ແລະການເຮັດວຽກເພື່ອຄວາມຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມ. ກອງປະຊຸມ AEPF ໄດ້ເປັນຫຼັກຖານຍັ້ງຍືນເຖິງຄວາມປາດຖະໜາທົ່ວໄປຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ ແລະເຄືອຂ່າຍຄວາມຍຸຕິທຳທາງສັງຄົມຂອງປະຊາຊົນໃນທົ່ວອາຊີ ແລະເອີຣົບ ເພື່ອເປີດສະຖານທີ່ການປຶກສາຫາລື, ການສ້າງຄວາມສາມັກຄີ ແລະການດຳເນີນການປະຕິບັດອັນໃໝ່.

ການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການດຳເນີນການຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນໄດ້ອີງໃສ່ຄຳເຫັນແນະນຳຈາກເຫດການອັນມີສິລັ້ນ ແລະໜ້າຕື່ນເຕັ້ນທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນຕະຫຼອດເວລາສື່ວັນນີ້.

ການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການດຳເນີນການ - ຈາກກອງປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນຄັ້ງທີ 9

ການປະຊຸມເວທີປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີຣົບທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພົນລະເມືອງ, ປະຊາຊົນ ແລະການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອາເຊັມ (ASEM) ແລະລັດຖະບານທີ່ເປັນສະມາຊິກຮັບຮູ້ຕໍ່ບັນຫາ, ບຸລິມະສິດ ແລະປະຕິບັດຕາມຄຳເຫັນແນະນຳຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໄປນີ້ຄື:

1. ການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມ ແລະການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການທີ່ຈຳເປັນ

ມີພຽງແຕ່ປະຊາຊົນ 20 ເປີເຊັນໃນທົ່ວໂລກທີ່ມີການເຂົ້າເຖິງການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມ, ການປົກປ້ອງອັນນີ້ແມ່ນມີຕໍ່າຢູ່ໃນເກືອບທຸກປະເທດຂອງອາຊີ. ຢູ່ໃນເອີຣົບ, ສະພາບສະຫວັດດີການ ແລະສັນຍາທາງສັງຄົມແມ່ນໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປຢ່າງເປັນລະບົບໂດຍທາງລັດຖະບານແຫ່ງຊາດ ແລະສະຖາບັນຕ່າງໆຂອງສະຫະພາບເອີຣົບ (EU) ຢູ່ໃນຊື່ຂອງນະໂຍບາຍທີ່ຂັບເຄື່ອນໂດຍຕະຫຼາດ ແລະຜົນກຳໄລຂອງເອກະຊົນ.

ການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມ ແລະການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການພື້ນຖານແມ່ນສິດທິອັນພື້ນຖານ ທີ່ກວາມເອົາສິດຕໍ່ການເຮັດວຽກ, ການມີອາຫານທີ່ພຽງພໍ, ການບໍລິການທີ່ຈຳເປັນ ແລະຄວາມປອດໄພທາງສັງຄົມ. ລັດມີໜ້າທີ່ໃຫ້ການສົ່ງເສີມ, ປົກປ້ອງ ແລະປະຕິບັດຕາມສິດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຈິງຈັງ. ຫຼັງຈາກປີ 2015, ໃນການປະຕິບັດຕາມເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແຫ່ງສະຫວັດສະວັດ, ລັດຖະບານຕ່າງໆມີໂອກາດອັນໃໝ່ທີ່ຈະອອກກົດໝາຍໃຫ້ມີຊຸດນະໂຍບາຍ 'ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ຊີວິດ' ທາງສັງຄົມທີ່ຫັນປ່ຽນອັນຮັດກຸມ ເພື່ອສົ່ງເສີມການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທົ່ວໂລກບົນພື້ນຖານສິດທິມະນຸດ ແລະສັງຄົມ.

ລະບົບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທີ່ຫັນປ່ຽນແມ່ນເປັນຊຸດຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະການບໍລິການໃນລະດັບກ້ວາງຂວາງທີ່ລວມມີຄວາມປອດໄພທາງສັງຄົມ, ການຊ່ວຍເຫຼືອສັງຄົມ, ສິດທິທາງດ້ານແຮງງານ ແລະການບໍລິການສັງຄົມ ທີ່ກວາມເອົາປະຊາກອນທັງໝົດ ເພື່ອເປັນການປົກປ້ອງ ແລະຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ. ຄວນຈະມີການປົກປ້ອງບຸກຄົນຕ່າງໆຕໍ່ກັບຄວາມສ່ຽງທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມທຸກຍາກຢູ່ໃນສະພາບໃນການເຈັບເປັນ, ພິການ, ຫວ່າງງານ, ອາຍຸແກ່, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດູແລປິ່ນປົວສູງ, ຄວາມທຸກຍາກທົ່ວໄປ ແລະການຖືກລິມະຈາກສັງຄົມ. ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຕໍ່ຫຼັກການຄວາມສະເໝີພາບ ແລະບໍ່ເລືອກປະຕິບັດ, ສົ່ງເສີມຄວາມສາມັກຄີ, ແລະປະກອບສ່ວນຕໍ່ຄວາມປອດໄພຂອງມະນຸດ ແລະຕໍ່ຄວາມດີທົ່ວໄປຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ.

ລະບົບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທີ່ມີການຫັນປ່ຽນ ແລະທົ່ວໂລກຈະຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄປຮ່ວມກັບຍຸດທະສາດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດທາງເລືອກທີ່ຈະນຳເອົາສິດທິເອກະລາດຂອງລັດກັບເຂົ້າມາສູ່ແຜນຜັງການພັດທະນາທີ່ເອົາປະຊາຊົນເປັນໃຈກາງທີ່ມີຄວາມຍຸຕິທຳ, ປະຊາທິປະໄຕ ແລະຍືນຍົງ, ບົນນະໂຍບາຍນິຍົມເສລີພາບຂອງການສ້າງເສລີພາບ, ການຫຼຸດຜ່ອນທາງດ້ານລະບຽບ, ແລະການຫັນໃຫ້ເປັນເອກະຊົນ.

ຄຳເຫັນແນະນຳຕົ້ນຕໍ

ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ:

1. ອອກກົດໝາຍ ແລະຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງທາງດ້ານການເງິນຂອງລັດຕໍ່ກັບລະບົບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທີ່ເນັ້ນໃສ່ສິດທິ ແລະສາກົນ. ອັນນີ້ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ມີການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມພື້ນຖານແກ່ປະຊາຊົນທຸກຄົນ ລວມທັງບັນດາຜູ້ອອກແຮງງານ, ທັງທີ່ເປັນທາງການ ແລະບໍ່ເປັນທາງການ, ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ ແລະບໍ່ມີຄ່າຈ້າງ, ຍິງ ແລະຊາຍ, ລວມໄປເຖິງບັນດາຜູ້ອົບພະຍົກນຳອີກ. ລະບົບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມນີ້ກວມເອົາສິດທິອັນພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນຕໍ່ກັບຊີວິດອັນມີກຽດ ເຊິ່ງລວມມີ: ສິດຕໍ່ການເຮັດວຽກ (ການເຂົ້າເຖິງການຮັບປະກັນວຽກ, ຄ່າຈ້າງເພື່ອການດຳລົງຊີບ ແລະວຽກອັນເໝາະສົມອີງຕາມມາດຕະຖານອັນສຳຄັນຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ (ILO), ການຈ້າງງານເຕັມອັດຕາດ້ວຍການມີເວລາເຮັດວຽກໃນອາທິດສັ້ນກວ່າ), ອາຫານ, ການບໍລິການທີ່ຈຳເປັນ (ການເຂົ້າເຖິງການດູແລສຸຂະພາບທີ່ວ່າໄປ ແລະມີຄຸນນະພາບ ແລະການດູແລສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ, ການສຶກສາ, ນ້ຳ ແລະສຸຂະອະນາໄມ, ພະລັງງານ ແລະທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ວ່າໄປທີ່ສາມາດຊື້ຫາໄດ້ ແລະມີຄວາມເໝາະສົມ), ຄວາມປອດໄພທາງສັງຄົມ (ເບ້ຍລ້ຽງຢັງຊີບໃຫ້ກັບຄົນແກ່ ແລະຄົນພິການ, ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອລ້ຽງເດັກ), ແລະການປະກັນໄພທີ່ມີຄ່າຈ້າງທີ່ຍຸຕິທຳ/ລ້ຽງຊີບທີ່ມີການຮັບປະກັນ (ຕໍ່ກັບຄວາມສ່ຽງຂອງການຫວ່າງງານ, ການເຈັບເປັນ ແລະຄວາມເສຍຫາຍທາງດ້ານກະສິກຳ).
2. ສ້າງນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນອັນພຽງພໍທີ່ຈະສ້າງໃຫ້ມີທຶນພາຍໃນພຽງພໍຕໍ່ກັບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທົ່ວໄປ. ລະບອບການຄຸ້ມຄອງພາສີທີ່ເໝາະສົມຄວນຈະເກັບພາສີບໍລິສັດຂ້າມຊາດ, ຄົນຮັ່ງມີ ແລະເຈົ້າຂອງທີ່ດິນຂະໜາດໃຫຍ່ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະໃຊ້ການເກັບພາສີແບບຫຼຸດຕາມຂັ້ນເຊັ່ນ: ພາສີມູນຄ່າເພີ່ມ (VAT). ລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາຄວນຈະນຳໃຊ້ພາສີການດຳເນີນການທາງດ້ານການເງິນ, ປັດບ່ອນຫຼົບຫຼີກພາສີ ແລະການທະນາຄານລັບ ແລະຍົກເລີກໜີ້ທີ່ລຳຄານ.
3. ຮ່ວມມືຜ່ານອາຊຽນ (ASEAN) ເພື່ອຮັບຮອງເອົາວາລະທາງສັງຄົມທີ່ຈະລວມມີການສ້າງໃຫ້ມີການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ທົ່ວໄປ ແລະການຫຼຸດການສ້າງສິນຄ້າຂອງສິນຄ້າທີ່ຈຳເປັນທັງໝົດ ແລະການບໍລິການທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ຊີວິດ. ການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມຄວນຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງລັດ ແລະມີໃຫ້ກັບທຸກຄົນເຂົ້າເຖິງໄດ້ບໍ່ເສຍຄ່າ.
4. ເປັນຝ່າຍຕ່າງໆຕໍ່ກັບການສ້າງ ແລະຕົກລົງເຫັນດີກັບກົດບັດຂອງສະຫະປະຊາຊາດ (UN) ກ່ຽວກັບສິນຄ້າທົ່ວໄປຂອງມະນຸດທີ່ຈະສ້າງໃຫ້ມີຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງຊັບພະຍາກອນ, ສິນຄ້າ ແລະການບໍລິການທົ່ວໄປ, ເຊິ່ງມີຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ຊີວິດ; ການຈັດການທາງດ້ານການຮ່ວມມືໂດຍປະຊາຄົມສາກົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮອບຮອງ.
5. ຍົກເວັ້ນຂໍ້ບັນຍັດ TRIPS plus ຢູ່ໃນຂໍ້ຕົກລົງການຄ້າສອງຝ່າຍ/ຫຼາຍຝ່າຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຂໍ້ບັນຍັດກ່ຽວກັບການຜູກຂາດຂໍ້ມູນ ແລະການຕໍ່ສິດທິບັດ ເນື່ອງມາຈາກຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ກັບສຸຂະພາບອັນດີຂອງສັງຄົມ ແລະການເຂົ້າເຖິງຢາປົວພະຍາດ. ຂໍ້ບັນຍັດ TRIPS plus ເປັນໄພຄຸມຄາມ ແລະເປັນບ່ອນທຳລາຍສິດອຳນາດຂອງລັດຖະບານທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມຜ່ອນຜັນຂອງ TRIPS ທີ່ໄດ້ເອື້ອປະໂຫຍດໃຫ້ກັບເຂົາເຈົ້າໃນການສະໜອງຢາປົວພະຍາດໃນລາຄາຊື້ຫາໄດ້ ແລະເຂົ້າເຖິງໄດ້ໃຫ້ກັບປະຊາຊົນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄວາມຜ່ອນຜັນເຫຼົ່ານີ້ຍັງມີຄວາມສຳຄັນ

ຫຼາຍກວ່າ ໃນເມື່ອຄວາມເປັນຈິງແລ້ວນັ້ນ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຊື້ຢາບົວພະຍາດນອກການປະກັນກຳລັງສູງຂຶ້ນ, ເຊິ່ງປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກຢູ່ໃນອາຊີຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍເງິນຈາກລາຍຮັບຂອງເຂົາເຈົ້າເກີນເຄິ່ງໄປເປັນຄ່າຊື້ຢາບົວພະຍາດ.

6. ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາຂອງ UN ວ່າດ້ວຍສິດທິຂອງຄົນພິການຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະນຳເອົາຄວາມເປັນຫວ່າງທາງດ້ານຄວາມພິການເຂົ້າສູ່ການພັດທະນາທາງດ້ານເສດຖະກິດສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແລະໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ; ຄວນເນັ້ນໜັກໃສ່ການໃຫ້ອຳນາດແກ່ຄົນພິການ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອຮັບປະກັນການມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ແລະກວາມລວມເອົາທຸກດ້ານຂອງຊີວິດຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

7. ຮັບຮູ້ສາເຫດພື້ນຖານອັນຊັບຊ້ອນຂອງຄວາມທຸກຍາກ ແລະເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ໃຫ້ທຸກປະເທດຮັບປະກັນໃຫ້ພົນລະເມືອງທຸກຄົນມີໂອກາດໄດ້ອອກສິດສຽງໃຫ້ສັງຄົມຮັບຮູ້, ໃຫ້ແນວຄວາມຄິດໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ ແລະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນການຕັດສິນບັນຫາທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ, ພ້ອມທັງການກຳນົດສິ່ງທີ່ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຕັດສິນໃຈຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ. ອັນນີ້ແມ່ນຈະຕ້ອງລວມມີທັງເດັກນ້ອຍ ແລະຄົນໜຸ່ມ ແລະມັນຈະຕ້ອງກ້າວໄປເກີນກວ່າຄວາມຍິດໝັ້ນພື້ນຖານຕໍ່ເຄື່ອງມືທາງດ້ານກົດໝາຍສາກົນເຊັ່ນ: ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍສິດທິເດັກ. ເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງກົນໄກຂຶ້ນມາ ແລະໃຫ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົນໄກເຫຼົ່ານັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ໂອກາດການມີສ່ວນຮ່ວມອັນແທ້ຈິງຢູ່ໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ, ລະດັບຊາດ ແລະສາກົນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການພັດທະນາກວາມລວມເອົາທຸກຄົນ, ລວມທັງເດັກນ້ອຍ, ຄົນໜຸ່ມ ແລະຄົນທີ່ມີຄວາມອ່ອນແອທີ່ສຸດ. ຈະຕ້ອງໃຫ້ສຽງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີບາດກ້າວຕໍ່ໄປຢູ່ໃນການບໍລິການ ແລະການພັດທະນາທີ່ມີຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະເອົາປະຊາຊົນເປັນໃຈກາງ.

8. ຮັບປະກັນ ແລະຄຳປະກັນດ້ານການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ມີຄຸນນະພາບໃຫ້ກັບທຸກຄົນ ແລະການດຳເນີນການທີ່ເປັນການຕອບຮັບການຕິດຕາມອັນເລິ່ງດ່ວນໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍ, ຊາວໜຸ່ມ ແລະຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ.

9. ສົ່ງເສີມ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການອ່ານອອກຂຽນໄດ້ ແລະເຄົາລົບຕໍ່ຄວາມຮອບຮູ້ຂອງທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ເປັນພື້ນຖານຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຊີວິດ. ສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນຕໍ່ໂຄງການຮຽນຮູ້ຊີວິດເຕັມອັດຕາທີ່ຈະສາມາດເປີດໂອກາດໃຫ້ກັບທຸກຄົນບໍ່ວ່າຈະມີອາຍຸເທົ່າໃດ, ເປັນເພດໃດ ແລະຊົນເຜົ່າໃດກໍຕາມເຂົ້າເຖິງໂອກາດຕ່າງໆໄດ້ທົ່ວເຖິງຕະຫຼອດຊີວິດຜ່ານການສຶກສາໃນລະບົບ ແລະນອກລະບົບ.

10. ຮັບປະກັນຫຼັກສູດທີ່ມີຄຸນນະພາບຢູ່ໃນການສຶກສາໃນລະບົບ, ນອກລະບົບ ແລະທົ່ວໄປ ທີ່ມີການປະສົມປະສານການພັດທະນາແບບຍືນຍົງທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ, ທັກສະຊີວິດທາງດ້ານເຕັກນິກ-ວິຊາຊີບ, ການເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ພາຍໃນກອບການສຶກສາເພື່ອການພັດທະນາຍືນຍົງ (ESD). ຜູ້ຮຽນຄວນຈະມີສິດສຽງຕໍ່ກັບຄວາມໝາຍຂອງການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄຸນນະພາບ.

11. ປັບປຸງການຮ່ວມມືທາງດ້ານຕົວະຫວ່າງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ, ລັດຖະບານ ແລະພາກເອກະຊົນໄປສູ່ການພັດທະນາຍືນຍົງ.

12. ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນການຮ່າງ ແລະທົບທວນຂອບເຂດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ.
13. ສ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມກົນໄກການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທີ່ພຽງພໍໃຫ້ກັບຄົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການພື້ນຖານຂອງເຂົາເຈົ້າ.
14. ຮັບປະກັນການຫັນປ່ຽນຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງສັງຄົມຂອງບໍລິສັດໄປສູ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບເອົາໃຈໃສ່ທາງສັງຄົມຂອງບໍລິສັດທີ່ເນັ້ນໜັກເລື່ອງຄວາມພຽນພະຍາຍາມກັບອົງປະກອບຕ່າງໆຂອງຕົນເອງໃນການປ້ອງກັນ, ປົກປ້ອງ ແລະຊົດໃຊ້ຕາມສິນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍການລົບລ້າງການຈໍາແນກຄວາມແຕກຕ່າງທຸກຮູບການຕໍ່ກັບແມ່ຍິງ (CEDAW) ຕໍ່ກັບການລະເມີດສິດທິມະນຸດ, ລວມທັງຜົນກະທົບ ແລະຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ທາງເພດ.
15. ເສີມຂະຫຍາຍ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍປົກປ້ອງ ແລະກົນໄກຄວາມຮັບຜິດຊອບເອົາໃຈໃສ່, ລວມທັງການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະຄົບຖ້ວນ, ການຍິນຍອມທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະມີຂໍ້ມູນມາກ່ອນ, ການຈັດຕັ້ງການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍ, ບໍລິຫານການຊົດເຊີຍ ແລະ ການດໍາເນີນການທີ່ຍຸຕິທໍາທີ່ຮັບປະກັນຕໍ່ຄວາມປອດໄພທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີທາງສັງຄົມຂອງຊຸມຊົນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນກຸ່ມດ້ອຍໂອກາດເຊັ່ນ: ແມ່ຍິງ ແລະຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ, ເພື່ອໃຫ້ລັດຖະບານ, ບໍລິສັດ ແລະສະຖາບັນການເງິນສາກົນຮັບຜິດຊອບ ແລະຮັບປະກັນເລື່ອງການພັດທະນາໄປສູ່ຊຸມຊົນຄາບອນຕໍ່າກວາມລວມ, ຍຸຕິທໍາ, ພື້ນຕົວໄວ.
16. ຜູ້ອົບພະຍົກຕ້ອງມີສິດໃນການແຕ່ງງານ, ມີຄອບຄົວ, ມີວັດທະນະທໍາ ແລະການມີສ່ວນຮ່ວມທາງດ້ານການເມືອງ. ອັນນີ້ແມ່ນຈະລວມເຖິງການລ້ຽງລູກຫຼານຕາມເອກະລັກ ແລະວັດທະນະທໍາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສິດທິເຫຼົ່ານີ້ຮັບປະກັນການມີສ່ວນຮ່ວມເຕັມຂັ້ນຢູ່ໃນຊີວິດຊຸມຊົນ. ຄົນຈະຕ້ອງສາມາດຮັກສາຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງຕົນເອງ, ເຊິ່ງບໍ່ຄືກັບນະໂຍບາຍການອົບພະຍົກຫຼາຍໆອັນທີ່ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຮັບເອົາວັດທະນະທໍາອື່ນ.
17. ທຸກປະເທດຈະຕ້ອງຮັບຮອງສິນທິສັນຍາເຮັກວ່າດ້ວຍການກັກຂັງເດັກ.

2. ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແລະຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດຍືນຍົງ

ໃນການຕອບໂຕ້ຕໍ່ກັບວິກິດການທາງດ້ານການເງິນ, ເສດຖະກິດ, ແລະສິ່ງແວດລ້ອມນັ້ນ, ຄົນລູກໃໝ່ກ່ຽວກັບການໄຂ່ວຄວ້າເອົາທີ່ດິນ, ນໍ້າ ແລະຊັບພະຍາກອນກໍາລັງເກີດຂຶ້ນ. ອິດທິພົນພາຍໃນ ແລະພາຍນອກຊົງພະລັງອໍານາດກໍາລັງຊຸກດັນໃຫ້ເກີດມີການຫ້ອມລ້ອມຮອບໃໝ່ໄປທົ່ວໂລກຕໍ່ກັບຈຸດປະສົງທີ່ເປັນອາຫານ ແລະບໍ່ແມ່ນອາຫານ.

ຢູ່ໃນອາຊີ, ການໄຂ່ວຄວ້າເອົາທີ່ດິນ ແລະຊັບພະຍາກອນກໍາລັງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນໃນຊື່ຂອງ ‘ການພັດທະນາ’. ມີຫຼັກຖານຍືນຍັນເພີ່ມຂຶ້ນທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການລົງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ຢູ່ໃນພາກກະສິກໍາ ແລະ ອຸດສາຫະກໍາຂຸດຄົ້ນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກໍາລັງມີຜົນຕໍ່ການເກີດຜົນກະທົບທາງລົບລົງມາເປັນຂັ້ນໆຕໍ່ກັບການດໍາລົງຊີວິດຂອງຊາວຊົນນະບົດ ແລະນິເວດ

ວິທະຍາ, ສິດທິມະນຸດ, ແລະການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານອາຫານ.

ຢູ່ໃນເອີຣົບ, ໂດຍອີງຕາມຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້ໃນລະດັບສາກົນຂອງທຸລະກິດກະສິກຳນັ້ນ ນະໂຍບາຍວ່າດ້ວຍການກະສິກຳທົ່ວໄປ (CAP) ກຳລັງບົບບັງຄັບໃຫ້ຊາວກະສິກອນຈຳນວນຫຼາຍຕ້ອງອອກໄປຈາກພາກການກະສິກຳ. ນະໂຍບາຍວ່າດ້ວຍພະລັງງານຊີວະພາບຂອງ EU ທີ່ເຫັນໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດນັ້ນແມ່ນຄຳສັ່ງກ່ຽວກັບພະລັງງານທົດແທນ (RED) ນັ້ນກຳລັງຫັນປ່ຽນເອົາທີ່ດິນນຳໃຊ້ເພື່ອການຜະລິດອາຫານມາເປັນການປູກພືດໃຫ້ພະລັງງານກະສິກຳ, ພືດນ້ຳມັນກະສິກຳ ແລະການປູກພືດຊະນິດດຽວຂະໜາດໃຫຍ່. ນະໂຍບາຍການຄ້າຂອງ EU, ໂດຍສະເພາະແມ່ນນະໂຍບາຍທຸກຢ່າງ ນອກຈາກອາວຸດນັ້ນ, ເປັນຕົວເລັ່ງເຮັດໃຫ້ມີການໄຂ່ວຄວ້າເອົາທີ່ດິນທົ່ວໂລກ. ທະນາຄານ, ກອງທຶນພູດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ ແລະກອງທຶນເງິນບຳນານກຳລັງພະນັນກັນໃນເລື່ອງລາຄາອາຫານຢູ່ໃນຕະຫຼາດການເງິນ, ເຮັດໃຫ້ເກີດມີການເໜັງຕີງທາງດ້ານລາຄາອາຫານຕົ້ນຕໍເຊັ່ນ: ເຂົ້າສາລີ, ສາລີ ແລະຖົ່ວເຫຼືອງ. ການຄ້າກຳໄລທາງດ້ານອາຫານກຳລັງຂັບເຄື່ອນໃຫ້ລາຄາອາຫານເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນທົ່ວໂລກ. ການຄ້າກຳໄລທາງດ້ານອາຫານໂດຍທາງທະນາຄານ ແລະຜູ້ຄ້າຕະຫຼາດການເງິນຕ້ອງໄດ້ຖືກຄວບຄຸມ.

ພວກເຮົາກຳລັງປະເຊີນກັບວິກິດການນ້ຳທົ່ວໂລກ. ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມກົດດັນຕໍ່ກັບຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະຄວາມຂາດແຄນນ້ຳດັ່ງກ່າວມາກ່ອນ. ຢູ່ໃນຫຼາຍໆປະເທດ, ວິກິດການນ້ຳແມ່ນໄດ້ຖືກຈັດສາກຂຶ້ນໂດຍແຮງຂັບເຄື່ອນຂອງສະຖາບັນການເງິນສາກົນຕ່າງໆ (ທະນາຄານໂລກ ແລະທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ) ເພື່ອໄຂ່ວຄວ້າເອົານ້ຳ ແລະເຮັດໃຫ້ທາງບໍລິສັດໃຫຍ່ ແລະບໍລິສັດເອກະຊົນໄດ້ເຂົ້າຄວບຄຸມເອົາຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະການບໍລິການຕ່າງໆ. ສະຖານະການນີ້ເປັນການສົ່ງເສີມໃຫ້ມີນະໂຍບາຍຕ້ານຜູ້ທຸກຍາກ, ເປັນການເພີ່ມບົດບາດໃຫ້ກັບບໍລິສັດຢູ່ໃນຂະແໜງການນ້ຳ, ແລະສ້າງໃຫ້ເກີດທີ່ສິນສາທາລະນະຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງສຸດທ້າຍກໍ່ຈະບໍ່ຮັບປະກັນໄດ້ຕາມຄວາມຈຳເປັນໃນການຈັດສະໜອງນ້ຳ, ການເຂົ້າເຖິງດ້ວຍຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ການມີປະສິດທິພາບ.

ຢູ່ພາຍໃນການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມ, ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານໄດ້ປະກົດຊັດເຈນເປັນທາງເລືອກອັນໜຶ່ງຕໍ່ກັບຮູບແບບກະສິກຳ-ອຸດສາຫະກຳ. ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານໄດ້ອີງຕາມສິດທິຂອງປະຊາຊົນເພື່ອກຳນົດອາຫານ, ການກະສິກຳ, ລະບົບການລ້ຽງສັດ ແລະການປະມົງຂອງເຂົ້າເຈົ້າເອງ, ເປັນເອກະລາດຈາກທາງອິດທິພົນຂອງຕະຫຼາດ. ມັນໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງໂດຍທາງຊາວກະສິກອນ, ຊາວຊົນນະບົດ, ຄົນຊົນນະບົດ, ຊາວປະມົງ, ຄົນທ້ອງຖິ່ນດັ້ງເດີມ, ແມ່ຍິງ, ຊາວໜຸ່ມໃນຊົນນະບົດ ແລະພັນທະມິດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທົ່ວໂລກ.

ດັ່ງນັ້ນ, ວິໄສທັດທົ່ວໄປຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອີງໃສ່ຫຼັກການຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະທີ່ດິນ. ຊາວຊົນນະບົດ, ຜູ້ຜະລິດອາຫານຂະໜາດນ້ອຍ, ແລະປະຊາຊົນຢູ່ໃນຊົນນະບົດຄວນຈະມີຄວາມສາມາດຕັດສິນເສັ້ນທາງເດີນການພັດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ.

ສຸຂະພາບຂອງພວກເຮົາ ແລະສຸຂະພາບຂອງໂລກ ແລະຄົນລຸ່ມຕໍ່ໄປແມ່ນເພິ່ງພາທີ່ດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ຊຸມຊົນທີ່ມີອາຫານ ແລະຟາມຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ. ມີການເຄື່ອນໄຫວຂອງຊາວກະສິກອນໜຸ່ມ ແລະກະສິກຳທາງເລືອກເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຊິ່ງສາມາດໃຫ້ວິທີການແກ້ໄຂຕໍ່ກັບສິ່ງທ້າທາຍຂອງໂລກຫຼາຍຢ່າງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງປະເຊີນຢູ່. ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຮົາຄວນຈະສົ່ງເສີມລະບົບອາຫານຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະເສີມສ້າງຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍເພື່ອເຮັດການຜະລິດດ້ວຍກຽດສັກສີ, ຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະການເພິ່ງພາຕົນເອງ.

ຄຳເຫັນແນະນຳຕົ້ນຕໍ

ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ:

1. ຄັດຄ້ານການໄຂ່ວຄວ້າເອົາທີ່ດິນ ແລະຊັບພະຍາກອນ ແລະໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນສິດທິມະນຸດຕໍ່ກັບອາຫານ. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບົດແນະນຳຕາມຄວາມສະໝັກໃຈຕໍ່ກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນກຳມະສິດທີ່ດິນ, ການປະມົງ ແລະປ່າໄມ້. ບົດດາບົດແນະນຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ສຳຄັນຢູ່ໃນການປົກປ້ອງສິດການຄອບຄອງຂອງຜູ້ຜະລິດອາຫານຂະໜາດນ້ອຍ ແລະຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ມີຄວາມເປັນທຳເພີ່ມຂຶ້ນ.
2. ສະໜັບສະໜູນຂະບວນການທີ່ກຳລັງດຳເນີນການຢູ່ໃນລະດັບຂອງ UN ວ່າດ້ວຍການຮັບຮູ້ສິດທິຂອງຊາວຊົນນະບົດ.
3. ເຄົາລົບຕໍ່ສິດທິມະນຸດຢູ່ໃນນະໂຍບາຍການຄ້າ, ການກະສິກຳ, ພະລັງງານ, ການພັດທະນາ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ທີ່ດິນ ແລະນ້ຳຂອງຕົນເອງ. ທາງ EU ຄວນຈະເຮັດການກວດກາເບິ່ງຜົນກະທົບຈາກນະໂຍບາຍການຄ້າຂອງຕົນເອງເຊັ່ນ: ທຸກຢ່າງ ນອກຈາກຂໍ້ຕົກລົງທາງດ້ານອາວຸດ, ເຊິ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ປະຊາຊົນນັບຫຼາຍພັນຄົນອອກຈາກທີ່ດິນຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນບາງປະເທດ.
4. ຫຼຸດຜ່ອນເປົ້າໝາຍນ້ຳມັນຈາກກະສິກຳລົງພາຍໃຕ້ຄຳສັ່ງດ້ານພະລັງງານທົດແທນ.
5. ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານອາຫານຢູ່ໃນອາຊີ ແລະເອີຣົບ, ລວມທັງຂະບວນການປະຕິຮູບນະໂຍບາຍກະສິກຳທົ່ວໄປຂອງ EU.
6. ລົງທຶນໃສ່ໃນຍຸດທະສາດການພັດທະນາຊົນນະບົດທີ່ໄດ້ຮັບທຶນຕໍ່ເນື່ອງ, ມີຄວາມຄືບໜ້າ, ເປີດເຜີຍຕໍ່ສັງຄົມ. ການລົງທຶນນີ້ແມ່ນຄວນເນັ້ນໃສ່ຄວາມຕ້ອງການຈຳເປັນຂອງຜູ້ຜະລິດອາຫານຂະໜາດນ້ອຍ, ແມ່ຍິງຊົນນະບົດ, ແລະຄົນທ້ອງຖິ່ນດັ້ງເດີມ. ແຜນພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ ແລະແຫ່ງຊາດຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ເຖິງສິດທິຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຢ່າງເຕັມທີ່ຕໍ່ກັບການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງ ແລະຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານອາຫານ. ເຂົາເຈົ້າຄວນປົກປ້ອງ ແລະເຄົາລົບຕໍ່ການເຂົ້າເຖິງທີ່ດິນ, ນ້ຳ ແລະຊີວະນາໆພັນຂອງປະຊາຊົນ. ວາລະການພັດທະນາຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າແມ່ຍິງມີທັກສະ ແລະຄວາມຮູ້ທີ່ຖ່າຍທອດມາຕາມປະເພນີຕໍ່ກັບການດຳລົງຊີວິດທີ່ຮັບປະກັນຕໍ່ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານໃຫ້ກັບທຸກຄົນ.

7. ເຄົາລົບຕໍ່ສິດທິຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນຊົນນະບົດຕໍ່ກັບທີ່ດິນ, ອານາເຂດ ແລະຊັບພະຍາກອນຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເປັນຖານທາງດ້ານວັດຖຸ, ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະວັດທະນະທຳຕໍ່ກັບການຢູ່ລອດ ແລະການພັດທະນາລວມໝູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ອັນນີ້ລວມໄປເຖິງການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະມີປະສິດທິພາບຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນຊົນນະບົດຢູ່ໃນຂະບວນການຕັດສິນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາ, ລວມທັງເງື່ອນໄຂຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕໍ່ຄຳຍິນຍອມດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ, ມີຂໍ້ມູນ ແລະເປັນບຸລິມະສິດຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນຊົນນະບົດຢູ່ໃນໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ. ອັນສຸດທ້າຍ, ຮັບຮູ້ເຖິງການປະກອບສ່ວນຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນຊົນນະບົດຢູ່ໃນການພັດທະນາຍືນຍົງຜ່ານວິຖີຊີວິດແບບລຽບງ່າຍ ແລະ ມີຄາບອນຕ່ຳຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ທ້ອງຖິ່ນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຕັກນິກພື້ນບ້ານ ແລະວິທີການຜະລິດແບບໃໝ່.

8. ຄຸ້ມຄອງການຄ້າຂາຍເກງກຳໄລທາງດ້ານອາຫານຂອງທະນາຄານ ແລະຜູ້ຄ້າຂາຍຕະຫຼາດການເງິນເປັນອັນເລັ່ງດ່ວນ. ໂດຍການຜ່ານກົດໝາຍທີ່ຮັບປະກັນໃຫ້ທຸກສັນຍາໃນອະນາຄົດໄດ້ຮັບການຊຳລະສະສາງຜ່ານການແລກປ່ຽນທີ່ໄດ້ມີລະບຽບຄຸ້ມຄອງ. ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳເອົາສັນຍາອອກມາເປີດເຜີຍ, ໃນວິທີທາງດຽວກັນນັ້ນ ທຸ້ນກໍ່ຈະຖືກຄ້າຂາຍຢູ່ໃນຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ. ຄວນຈະມີຂີດຈຳກັດອັນເລັ່ງຄັດຕໍ່ກັບຈຳນວນເງິນທີ່ນາຍທະນາຄານສາມາດນຳໄປແຂ່ງຂັນຢູ່ໃນລາຄາອາຫານ. ຈະຕ້ອງໄດ້ກຳນົດເພດານຈຳນວນເງິນຂອງຕະຫຼາດທີ່ຜູ້ຄ້າລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດສາມາດຖືຄອງໄດ້, ແລະຈຳນວນເງິນຂອງຕະຫຼາດທີ່ຜູ້ຄ້າເກງກຳໄລທາງດ້ານການເງິນສາມາດຖືຄອງໄດ້ໂດຍທັງໝົດ.

3. ການຜະລິດ ແລະການນຳໃຊ້ພະລັງງານຍືນຍົງ

ຮູບແບບການພັດທະນາໃນປະຈຸບັນທີ່ໄດ້ຖືກຈັດຈຳແນກອອກມາໃຫ້ເຫັນເຖິງການຜະລິດ ແລະການຊົມໃຊ້ເກີນຂະໜາດໂດຍບໍ່ມີການຄຳນຶງເຖິງຄວາມສາມາດຂອງໂລກ ແມ່ນບໍ່ເຂົ້າກັນກັບວິທີການແກ້ໄຂໄລຍະຍາວທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຮັກສາເສດຖະກິດ ແລະໂລກຂອງພວກເຮົາ. ລັດຖະບານຄວນຈະເບິ່ງເລື່ອງວິກິດການດິນຟ້າອາກາດໃຫ້ເປັນໂອກາດເພື່ອເລີ່ມປະຕິບັດຕໍ່ສັງຄົມຄາບອນຕ່ຳ ແລະສາມາດເຮັດໃຫ້ມີການພັດທະນາທີ່ກວາມລວມໂດຍການສົ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງ ແລະການມີພະລັງງານທົດແທນໃຫ້ກັບຊຸມຊົນດ້ອຍໂອກາດ ແລະຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກທີ່ສຸດ. ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຖິງສາເຫດຂອງການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະໃຫ້ມີວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາອັນທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການເສື່ອມສະພາບຂອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມບໍ່ຮັບປະກັນ ແລະຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມແບບຍືນຍົງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງວິກິດການດິນຟ້າອາກາດ ແລະວິທີການທີ່ສັງຄົມຕ່າງໆໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ.

ການເຂົ້າເຖິງພະລັງງານແມ່ນເປັນສິດທິຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະບໍ່ແມ່ນສິດທິພິເສດ. ປະຊາຊົນຈະຕ້ອງມີສິດອອກສຽງຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງພະລັງງານ. ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະການຫັນປ່ຽນທາງສັງຄົມຈະເປັນມາດຕະການຕໍ່ການກະຈາຍພະລັງງານສະໝໍ່າສະເໝີລະຫວ່າງປະເທດຕ່າງໆ ແລະພາຍໃນສັງຄົມຕ່າງໆ. ເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຫຼາຍແຫ່ງຍັງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງການຂາດຄວາມເປັນເອກະພາບໃນການເບິ່ງສາເຫດຂອງບັນຫາ ແລະວິທີການແກ້ໄຂອັນເໝາະສົມທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກທາງດ້ານພະລັງງານ.

ເຄື່ອງມືທີ່ເນັ້ນໃສ່ຕະຫຼາດກຳລັງປະກົດຕົວຂຶ້ນມາເປັນວິທີການພັດທະນາອັນໃໝ່ ເຊິ່ງນຳເອົາຊັບພະຍາກອນ ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ເປັນຂອງສ່ວນລວມນັ້ນເຂົ້າສູ່ລະບົບຕະຫຼາດປະຈຸບັນພາຍໃຕ້ເສດຖະກິດສີຂຽວ. ການຊຳລະຄ່າການ ຊົມໃຊ້ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະການຫັກລ້າງກັນແມ່ນແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍສອງອັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງວິທີການ. ເຖິງແນວໃດ ກໍ່ຕາມ, ພວກມັນຈະເປັນບ່ອນທຳລາຍການປ່ຽນແປງໄປສູ່ການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງ ແລະການເພິ່ງພາຕົນເອງຂອງ ຊາວກະສິກອນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະຊຸມຊົນທີ່ອາໄສຢ່າງໄມ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະອີກດ້ານໜຶ່ງແມ່ນຈະເປັນການຖ່ວງດຶງ ເຖິງບາດລ້ຽວອັນຈຳເປັນຕໍ່ຊຸມຊົນຄາບອນຕ່ຳຢູ່ໃນບັນດາປະເທດອຸດສາຫະກຳ. ວິທີການແກ້ໄຂອື່ນທີ່ໄດ້ສະເໜີພາຍ ໃນ ‘ເສດຖະກິດສີຂຽວ’ ປະກອບໄປດ້ວຍບັນດາເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພິສູດຮັບຮອງ ແລະບໍ່ມີຄວາມ ປອດໄພ, ລວມທັງເລື່ອງຈີເອັມໂອ (GMO) ແລະຊີວະສັງເຄາະ, ເຕັກໂນໂລຊີນຳໂນ, ນ້ຳມັນຊີວະພາບ ແລະວິສາ ວະກຳພູມສາດ (ຢູ່ໃນທ່າມກ່າງສິ່ງອື່ນໆ) ເຊິ່ງເຫັນວ່າມີແນວໂນ້ມເປັນການໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຕົ້ນຕໍກັບບໍລິສັດຂະໜາດ ໃຫຍ່.

ໃນກໍລະນີສະເພາະທີ່ຕະຫຼາດຄາບອນໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຜ່ານນະໂຍບາຍດິນຟ້າອາກາດສາກົນໄດ້ນຳໄປ ສູ່ການສົ່ງເສີມໂຄງການຕ່າງໆ, ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະສັງຄົມ, ບາງໂຄງການແມ່ນ ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຊຸມຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນຊຳອີກ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ນະໂຍບາຍດິນຟ້າອາກາດສາກົນໄດ້ສ້າງວິທີການແກ້ໄຂ ອັນຜິດພາດ ເຊິ່ງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພິສູດ, ບໍ່ມີຄວາມປອດໄພ, ແລະບໍ່ມີຄວາມຍືນຍົງເຊັ່ນ: ການປູກພືດຊະນິດດຽວ, GMO, ວິສາວະກຳພູມສາດ ແລະການສົ່ງອອກ/ນຳເຂົ້ານ້ຳມັນຊີວະພາບຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ກັບ ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ.

ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (UN) ໄດ້ຮັບຮອງຖະແຫຼງການ UN ວ່າດ້ວຍສິດທິຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນຊົນນະບົດ (UNDRIPS) ຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະເປັນການຍືນຍັນວ່າໂຄງການຮ່ວມມືຂອງ UN ວ່າດ້ວຍການຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍທາດ ຄາບອນອອກຈາກການຕັດໄມ້ທຳລາຍປ່າ ແລະການເສື່ອມໂຊມຂອງປ່າໄມ້ (REDD) ນັ້ນເປັນໄປຕາມ UNDRIPs. ຍັງມີບັນຫາຫຼາຍອັນທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ເຊິ່ງຍັງເປັນຄຳຖາມຕໍ່ກັບຄວາມຈຳເປັນສຳລັບ REDD. ໂຄງການ ຕ່າງໆຂອງ REDD ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງແນວໂນ້ມໄປສູ່ການນຳໃຊ້ລະບົບທະຫານເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໂຄງການ. ມັນກຳລັງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າຈະເປັນອີກທາງໜຶ່ງທີ່ຈະກໍ່ເກີດມົນລະພິດ ແລະການສວຍໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ປ່າໄມ້ໄປໃນທາງລົບ. ຄົນທ້ອງຖິ່ນດັ້ງເດີມບໍ່ຕ້ອງການ REDD, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການສິດທິຂອງຕົນເອງເພື່ອດຳລົງຊີວິດ ຢູ່ໃນ ແລະຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ໃຫ້ເປັນອັນສົ່ງເສີມເຂົາເຈົ້າ; REDD ຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງການປ່ຽນແປງດິນຟ້າ ອາກາດນຳເລີຍ.

ອັນສຸດທ້າຍ, ການສ້າງສິ່ງເສດເຫຼືອແມ່ນເປັນຜົນຂອງການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນໄປໃນທາງລົບ ແລະການ ຜະລິດສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກກິດຈະກຳຂອງບຸກຄົນ ແລະທາງທຸລະກິດ, ພ້ອມທັງມາຈາກນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານທີ່ບໍ່ ທັນພຽງພໍ. ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດນຳກັບມາໃຊ້ໃໝ່, ນຳກັບມາໃຊ້ຄືນ, ຫຼືອອກແບບໃໝ່ໄດ້ແມ່ນເປັນມົນລະພາວະ,

ເປັນໄພຄຸກຄາມຕໍ່ມະນຸດ ແລະຄວາມເປັນຢູ່ຂອງໂລກ ແລະເປັນມໍລະດົກຕົກທອດອັນບໍ່ດີໃຫ້ກັບຄົນລຸ່ມຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຈຳກັດມັນ, ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຜະລິດມັນຂຶ້ນມາ ຫຼືຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດ.

ຄຳເຫັນແນະນຳຕົ້ນຕໍ

ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ:

1. ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ການຫຼຸດຜ່ອນການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ຈ່າຍຄ່າໜີ້ສິນສິ່ງແວດລ້ອມຂອງຕົນເອງໃຫ້ກັບບັນດາປະເທດທຸກຍາກ ແລະຮັບປະກັນການແບ່ງປັນຊ່ອງຫວ່າງການພັດທະນາທີ່ຍຸຕິທຳນັ້ນ, ທາງ EU ຄວນຈະບັນລຸການຫັນປ່ຽນຕົ້ນຕໍລະບົບພະລັງງານຍືນຍົງ, ບົນພື້ນຖານພະລັງງານທົດແທນ, ປະສິດທິພາບຂອງພະລັງງານ ແລະຄວາມພຽງພໍນຳອີກ, ແລະດັ່ງນັ້ນ ຈະເປັນການເລັ່ງ ແລະເພີ່ມທະວີຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາເຈົ້າ.
2. ປ່ຽນແປງລະບົບການຜະລິດ ແລະການຊົມໃຊ້ທີ່ໄດ້ຈັດວາງໄວ້ຢູ່ໃນການຂະຫຍາຍ ແລະຍຶດເອົາທຳມະຊາດຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອໃຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ຍືນຍົງ ແລະມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງເປັນການຊ່ວຍເສີມໃສ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ພຽງພໍ ແລະບໍ່ແມ່ນໃຫ້ກັບບໍລິສັດ.
3. ຮັບປະກັນໃຫ້ມີສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານການເມືອງເປັນບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະປຶກສາຫາລືແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍພະລັງງານທາງເລືອກ ແລະສ້າງໃຫ້ມີຂະບວນການມີສ່ວນຮ່ວມທາງດ້ານການພັດທະນາ ແລະການຜະລິດພະລັງງານທີ່ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ເປັນຫ່ວງ ແລະຄວາມຕ້ອງການຂອງຊຸມຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ.
4. ສ້າງ ແລະປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ຍຸຕິທຳຕໍ່ສັງຄົມ ແລະມີຄວາມເປັນທຳ ແລະມາດຕະການຕ່າງໆເພື່ອສົ່ງເສີມພະລັງງານທົດແທນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຕິດຕັ້ງ ແລະລະບົບແບບກະຈາຍອຳນາດ, ວິທີການແກ້ໄຂທີ່ມີການຫັນປ່ຽນເພື່ອຢຸດຕິຄວາມທຸກຍາກທາງດ້ານພະລັງງານ, ພ້ອມທັງການປັບປຸງປະສິດທິພາບຂອງພະລັງງານ (ທັງທີ່ຢູ່ໃນປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ແລະປະເທດພັດທະນາແລ້ວ).
5. ໃຫ້ຄຳມຸ່ງໝັ້ນຕໍ່ກັບຄວາມຄືບໜ້າໃນການໃຫ້ເປັນໂລກທີ່ປອດພະລັງງານນິວເຄຼຍດ້ວຍຄວາມເລັ່ງດ່ວນ. ອັນນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຮື້ຖອນສະຖານີພະລັງງານນິວເຄຼຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ຢຸດຕິການພັດທະນາສະຖານີພະລັງງານທີ່ໄດ້ວາງແຜນໄວ້ ແລະ ດຳເນີນການທາງເລືອກອື່ນຕໍ່ໄປ.
6. ສືບຕໍ່ການຄົ້ນຄິດທີ່ຈິງຈັງ ແລະໄຜ່ຜັນໄວ້ກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ຈະສ້າງຄວາມສາມາດ ແລະໃຫ້ອຳນາດແກ່ຜູ້ຜະລິດພະລັງງານຂະໜາດນ້ອຍ ແລະນ້ອຍໆ ແລະສ້າງນະໂຍບາຍທີ່ຈະຮັບຮອງການຂະຫຍາຍລະບົບພະລັງງານຊຸມຊົນ.

7. ສິ່ງເສີມແນວທາງດ້ານສິດທິມະນຸດຕໍ່ກັບການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນດ້ານການຈັດແບ່ງ, ການກະຈາຍ ແລະການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ. ເສີມຂະຫຍາຍມະຕິຂອງ UN ທີ່ກ່າວວ່ານ້ຳແມ່ນສິດທິມະນຸດ ແລະບໍ່ແມ່ນຊັບສົມບັດເອກະຊົນ, ບໍ່ແມ່ນສິນຄ້າ, ບໍ່ແມ່ນສິນຄ້າທາງເສດຖະກິດທີ່ຄ້າຂາຍໄດ້ ແລະບໍ່ແມ່ນແຕ່ເປັນປັດໃຈການຜະລິດເທົ່ານັ້ນ. ຈະບໍ່ຕ້ອງຫັນປ່ຽນນ້ຳຈາກຊັບພະຍາກອນສ່ວນລວມໄປເປັນສິນຄ້າ.

8. ອອກກົດໝາຍ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອແຫ່ງຊາດທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອ, ຍຸດຕິການນຳໃຊ້ປລາສຕິກທີ່ບໍ່ຍ່ອຍສະຫຼາຍໄດ້ຕາມທຳມະຊາດ, ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະກົນໄກຕ່າງໆເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອ, ນຳເອົາມາໃຊ້ໃໝ່, ນຳເອົາມາຜະລິດຄືນໃໝ່ ຫຼືອອກແບບໃໝ່. ບັນດາບໍລິສັດ ແລະຜູ້ປະກອບການອື່ນໆທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມນະໂຍບາຍການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະຍືນຍົງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບ ຫຼືຖືກລົງໂທດ.

9. ຮັບຮູ້ສິດທິຂອງປະຊາຊົນ ແລະຊຸມຊົນຢູ່ໃນພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ ແລະຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອນຳໃຊ້ ແລະຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ຢ່າງຍືນຍົງໃນການເອື້ອປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ໂຄງການ ແລະກົນໄກຄາບອນຈາກປ່າໄມ້ທີ່ວໂລກ ກ່ອນຈະເຮັດການພິຈາລະນາໂຄງການພັດທະນາ ຫຼືອະນຸລັກໃດໜຶ່ງ.

4. ການມີວຽກເຮັດທີ່ເປັນທຳ ແລະການດຳລົງຊີວິດຍືນຍົງ

ການປ່ຽນແປງກະໂດດຂັ້ນທາງດ້ານວຽກເຮັດທີ່ເປັນທຳ ແລະການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງຢູ່ໃນສະພາບຂອງວຽກເຮັດ ແລະໃນຮູບແບບຂອງແຮງງານ ແລະການຈ້າງງານແມ່ນກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທົ່ວອາຊີ ແລະເອີຣົບ. ທັງໆທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍໆດ້ານ, ໂດຍສະເພາະເລື່ອງວິກິດການທີ່ຢູ່ໃນເອີຣົບ ແລະວິກິດການທາງດ້ານການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນອາຊີ ທີ່ເກີດມາຈາກການລົງທຶນທີ່ມີເພີ່ມຂຶ້ນຕາມການໄຂ່ວຄວ້າເອົາທີ່ດິນ ແລະນ້ຳກໍ່ຕາມ, ແຕ່ກໍ່ມີລັກສະນະທົ່ວໄປຫຼາຍຢ່າງທີ່ສາມາດລະບຸໄດ້. ການອົບພະຍົກພາຍໃນ ແລະລະຫວ່າງປະເທດ ໂດຍທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຖືກຫຼອກນັ້ນ ແມ່ນກຳລັງມີເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນອາຊີ ເຊັ່ນດຽວກັບຢູ່ໃນເອີຣົບ. ຄວາມຫວັງຕໍ່ການມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະການຮັບປະກັນທາງດ້ານລາຍຮັບ ແລະການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງບໍ່ທັນປະກົດເປັນຄວາມຈິງ. ໃນບ່ອນທີ່ໄດ້ມີການສ້າງໃຫ້ເກີດມີລະບົບແຮງງານເປັນທາງການ, ມາດຕະຖານແຮງງານ ແລະສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານກຳລັງຖືກທຳລາຍໄປ ແລະທາງກຳມະບານ ແລະອຳນາດການຕໍ່ລອງເປັນກຸ່ມກໍ່ກຳລັງອ່ອນແອລົງ. ອຳນາດ ແລະຜົນກຳໄລຂອງບໍລິສັດເພີ່ມຂຶ້ນ. ຂໍ້ຕົກລົງການຄ້າເສລີກຳລັງນຳພາໄປສູ່ການເສື່ອມເສຍສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະເປັນການທັບມ້າງການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມ. ບ່ອນທີ່ມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວເກີດຂຶ້ນ ມັກຈະມີການເພີ່ມຄົນຫວ່າງງານຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຮູບແບບທາງດ້ານແຮງງານທີ່ບໍ່ໝັ້ນຄົງ ແລະບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ໄດ້ປາກົດຊັດເຈນຢູ່ໃນອາຊີນັ້ນ, ການຈ້າງງານບໍ່ເປັນທາງການ, ເປັນເບ້ຍມື້, ເປັນສັນຍາ ແລະຊົ່ວຄາວໄດ້ເຂົ້າມາເຖິງເອີຣົບແລ້ວ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ ແລະຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ, ຄຳສັ່ງການຫຼຸດຄ່າແຮງງານກຳລັງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ

ຮັບຮອງ ເຊິ່ງເປັນແນວໂນ້ມນຳໄປສູ່ການຈ້າງງານທີ່ມີຄ່າແຮງງານຕໍ່າ ແລະບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ. ການແຂ່ງຂັນໄປຫາພື້ນກຳລັງເລັ່ງໃຫ້ເກີດໄວຂຶ້ນ. ການຕັດງົບປະມານການໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ໃນພາກລັດຂອງຫຼາຍປະເທດກຳລັງນຳໄປສູ່ການຫຼຸດຈຳນວນວຽກເຮັດ ແລະການບໍລິການສັງຄົມທີ່ຈຳເປັນລົງ. ຢູ່ໃນເອີຣົບ, ວິກິດການກຳລັງເຮັດໃຫ້ເກີດການຫວ່າງງານເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ວຽກເຮັດງານທຳບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະອ່ອນແອລົງອີກ, ພ້ອມທັງມີການຕັດຄ່າຈ້າງ ແລະເງິນບຳເນັດຕ່າງໆ. ແມ້ແຕ່ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ຖືກວິກິດການພຽງເລັກນ້ອຍກໍ່ຕາມ, ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງປະຊາຊົນສ່ວນໃຫຍ່ຮັບຮູ້ວ່າກຳລັງບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນ ແລະກ່ຽວກັບວຽກເຮັດ ແລະກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງສັງຄົມ ແລະຄວາມບໍ່ສະໝ່ຳສະເໝີໃນເລື່ອງຄ່າຈ້າງ, ລາຍຮັບ ແລະສະພາບການເປັນຢູ່ກຳລັງມີເພີ່ມຂຶ້ນພ້ອມກັບເພີ່ມຊ່ອງຫວ່າງຈຳນວນຂອງຄົນທຸກຍາກທີ່ເຮັດວຽກ ແລະເສດຖີ/ມະຫາເສດຖີ ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ.

ການປັບໂຄງສ້າງໂດຍລວມທາງດ້ານແຮງງານ ແລະຕະຫຼາດແຮງງານຢູ່ໃນສະພາບການຕ່າງໆເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຍັງຈະຂີດໃຫ້ເຫັນເສັ້ນທີ່ຊັດເຈນລະຫວ່າງວຽກເຮັດງານທຳທີ່ເປັນທາງການ ແລະ ບໍ່ເປັນທາງການ, ທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ ແລະບໍ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ. ແນວຄວາມຄິດຂອງຄວາມຍຸຕິທຳຢູ່ໃນວຽກເຮັດງານທຳຕ້ອງໄດ້ກ້າວໄປເກີນກວ່າບັນດາກົດລະບຽບ ແລະຂໍ້ກຳນົດສຳລັບແຮງງານທີ່ມີຄ່າຈ້າງ ແລະລວມໄປເຖິງທຸກວຽກທີ່ຢູ່ນອກຕະຫຼາດ, ດຸນດ່ຽງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະຊາຍ, ວຽກການດູແລເອົາໃຈໃສ່ ແລະວຽກອຸດສາຫະກຳ, ແລະປົກປ້ອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະສິດທິຂອງຜູ້ອົບພະຍົກ. ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຄິດໄປໃຫ້ໄກກວ່ານັ້ນ, ຄົ້ນຫາຮູບແບບອັນໃໝ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະຕໍ່ກັບຊ່ອງທາງເສດຖະກິດຕ່າງໆ ເຊິ່ງກ້າວໄປສູ່ເສດຖະກິດຂອງຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ, ແລະບົດບາດຍິງ-ຊາຍໃນທາງສັງຄົມ ແລະຄວາມເປັນທຳທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງ.

ບໍລິສັດຂ້າມຊາດ (TNC) ຈຳນວນໜຶ່ງຄວບຄຸມເສດຖະກິດທົ່ວໂລກ 40 ເປີເຊັນ. ສົນທິສັນຍາການລົງທຶນສອງຝ່າຍ ແລະພາກການລົງທຶນຢູ່ໃນບັນດາຂໍ້ຕົກລົງການຄ້າເສລີ (FTA) ແມ່ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສ້າງໃຫ້ມີການຫຼົບຫຼີກໂທດຂອງບໍລິສັດຂ້າມຊາດ (TNC) ແລະສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນເປັນບ່ອນທຳລາຍຄວາມເປັນເອກະລາດຂອງທັງປະເທດພັດທະນາແລ້ວ ແລະກຳລັງພັດທະນາ, ການປົກຄອງທີ່ເປັນປະຊາທິປະໄຕ ແລະຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນ. ພວກມັນປ່ອຍໃຫ້ບໍລິສັດທ້າທາຍຕໍ່ກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ຂັດຂວາງຜົນປະໂຫຍດຂອງບໍລິສັດຂ້າມຊາດ (TNC). ບັນດາບໍລິສັດຂ້າມຊາດ (TNC) ໄດ້ລົ້ມລ້າງກົດໝາຍ ແລະນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ, ລວມທັງກົດລະບຽບເພື່ອປົກປ້ອງການບໍລິການແກ່ສັງຄົມ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກ, ມາດຕະຖານແຮງງານ ແລະສຸຂະພາບ.

ການທ່ອງທ່ຽວເປັນອຸດສາຫະກຳຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນອັນສຳຄັນຂອງໂລກາພິວັດ. ເມື່ອມີການເຕີບໂຕທາງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ, ສິດທິທາງດ້ານສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ, ການເມືອງ ແລະວັດທະນະທຳຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນມັກຈະຖືກລະເລີຍ ແລະຖືກລະເມີດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນບັນດາຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກ ແລະອ່ອນແອ.

ເຂົາເຈົ້າເຫັນທີ່ດິນ ແລະຊັບພະຍາກອນຂອງເຂົາເຈົ້າຖືກຍຶດໄປໂດຍອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກຈະບໍ່ຄ່ອຍມີສິດສຽງອັນໃດຢູ່ໃນການພັດທະນາທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າທາງກຳມະບານ, ອົງການຈັດຕັ້ງຊຸມຊົນ, ການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມ ແລະບັນດາອົງການບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ (NGO) ສາມາດຮ່ວມມືກັນສ້າງພັນທະມິດອັນໃໝ່ ເຊິ່ງສາມາດເອົາບັນຫາຕ່າງໆເຂົ້າມາຮ່ວມກັນ ແລະເຊື່ອມໂຍງໄປທົ່ວຂະແໜງການຕ່າງໆ ແລະລະຫວ່າງປະເທດ. ການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຜູ້ອອກແຮງງານຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັບລັດຖະບານ ເພື່ອສ້າງກົດບັດທາງສັງຄົມຂອງອາຊຽນ (ASEAN) ເອົາຄົນເປັນສູນກາງ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີວຽກເຮັດງານທຳທີ່ເປັນທຳ, ການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງ ແລະການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທົ່ວໂລກ.

ຄຳເຫັນແນະນຳຕົ້ນຕໍ

ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ:

1. ຖ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ, ຈົ່ງໃຫ້ສັດຕະຍາບັນສົນທິສັນຍາ ILO ວ່າດ້ວຍຜູ້ອອກແຮງງານພາຍໃນ, ຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກ, ສິດທິຈັດຕັ້ງ, ແລະສິດທິໃນການເຈລະຈາເປັນກຸ່ມ, ມາດຕະຖານແຮງງານໃຈກາງ (CLS), ແລະຮັບປະກັນໃຫ້ກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ມີຄວາມເໝາະສົມ ແລະສອດຄ່ອງນັ້ນໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ ແລະເປັນຄວາມຈິງ.
2. ຮັບຮູ້ວ່າຜູ້ອອກແຮງງານທຸກຄົນ ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງສັນຊາດ ແລະສະຖານະພາບທາງກົດໝາຍ ຈະມີສິດຕໍ່ກັບສິດທິທາງດ້ານແຮງງານ, ລວມທັງສິດທິທີ່ຈະຈັດຕັ້ງ ແລະ/ຫຼືເຂົ້າຮ່ວມກຳມະບານ ແລະການຕໍ່ລອງເປັນກຸ່ມ, ກົງກັບມາດຕະຖານແຮງງານໃຈກາງສາກົນ.
3. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ຢູ່ໃນກອງປະຊຸມລັດຖະມົນຕີແຮງງານອາເຊັມ (ASEM) ທີ່ປອດສດຳ (Potsdam) (ເດືອນກັນຍາ 2006) ຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ລວມທັງມາດຕະຖານແຮງງານໃຈກາງສາກົນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນສະພາບການເສື່ອມເສຍສິດທິແຮງງານເປັນທາງການຕໍ່ເນື່ອງ, ການຕໍ່ລອງເປັນກຸ່ມ, ແລະສິດທິກຳມະບານຢູ່ໃນບາງປະເທດ.
4. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍທີ່ມີການກະຈາຍເພີ່ມຂຶ້ນ, ລວມທັງຄ່າຈ້າງຕໍ່າສຸດ, ແລະການນຳໃຊ້ພາສີແບບກ້າວໜ້າ ເຊິ່ງບົ່ງບອກເຖິງເພດານລາຍຮັບ ແລະສາມາດຫຼຸດຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລົງໃນສະພາບຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທີ່ມີເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນເລື່ອງຄ່າຈ້າງ, ລາຍຮັບ, ແລະຄວາມປອດໄພທາງສັງຄົມຢູ່ໃນທຸກປະເທດອາຊີ ແລະເອີຣົບ.
5. ແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ດຸ່ນດ່ຽງລະຫວ່າງການຜະລິດ ແລະການສືບພັນທາງສັງຄົມ. ນະໂຍບາຍຕໍ່ກັບຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍຈະຕ້ອງໄດ້ກວາມເອົາທັງຕະຫຼາດແຮງງານ ແລະເສດຖະກິດການດູແລທີ່ບໍ່ມີຄ່າຈ້າງ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງມາຍັງບັນດາລັດຖະບານຂອງເອີຣົບໃຫ້ຍືນຍັນຄືນອີກຕໍ່ກັບຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ບໍລິການແກ່ສັງຄົມທີ່

ສາມາດຈັດຫາໄດ້ ແລະເຂົ້າເຖິງໄດ້. ພວກເຮົາຄັດຄ້ານຕໍ່ການຫັນການບໍລິການສັງຄົມເປັນຂອງເອກະຊົນທີ່ກຳລັງດຳເນີນຢູ່ ແລະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປັບກັບຄືນ. ການດູແລທີ່ມີຄ່າຈ້າງ ແລະບໍ່ມີຄ່າຈ້າງ ແລະວຽກງານທາງດ້ານການສືບພັນທາງສັງຄົມຄວນຈະຖືກຮັບຮູ້ເປັນວຽກທີ່ເກີດດອກອອກຜົນ ແລະມີຄຸນຄ່າ.

6. ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນກ່ອນທີ່ຈະໃຫ້ເປັນກຳໄລ ແລະຄວາມໂລບຂອງບໍລິສັດ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຢຸດເຊົາການເຈລະຈາຂໍ້ຕົກລົງສັນຍາການລົງທຶນອັນໃໝ່ (BITs ແລະ FTAs), ແລະໃຫ້ຍົກເລີກອັນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ. ພວກເຮົາສະເໜີແນະນຳໃຫ້ລັດຖະບານຕ່າງໆທີ່ບໍ່ມີໂອກາດຈະຍົກເລີກຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆ, ໃນລະດັບຕ່ຳສຸດແມ່ນໃຫ້ເຮັດການເຈລະຈາກັບເຂົາເຈົ້າຄືນໃໝ່ ແລະຍົກເວັ້ນກົນໄກການແກ້ໄຂຂັດແຍ້ງຜູ້ລົງທຶນ-ລັດ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດຖະບານຢຸດເຊົາການຍົກເວັ້ນໂທດໃຫ້ບໍລິສັດ ແລະບັງຄັບໃຊ້ພັນທະໜ້າທີ່ການຜູກມັດຕໍ່ກັບບໍລິສັດທີ່ໃຫ້ບຸລິມະສິດທາງດ້ານສິດທິມະນຸດ, ເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຮງງານ ແລະສັງຄົມ.

7. ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຜູ້ອອກແຮງງານເພື່ອສ້າງກົດບັດທາງສັງຄົມຂອງ ASEAN ເອົາປະຊາຊົນເປັນໃຈກາງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີວຽກເຮັດທີ່ເປັນທຳ, ການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍົງ ແລະການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມທົ່ວໄປ.

8. ເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າມີການລະເມີດສິດທິມະນຸດກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວ, ກິດຈະກຳທາງດ້ານການຄ້າ, ທຸລະກິດ ແລະອຸດສາຫະກຳ, ເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານຄວາມສາມັກຄີກັບຊຸມຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະເພື່ອສ້າງພັນທະມິດທີ່ຈະສະໜັບສະໜູນຕໍ່ການປ່ຽນແປງນັ້ນ, ລັດຖະບານຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ສິດທິມະນຸດໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ ແລະປະຊາຊົນສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ໃຫ້ມີການພັດທະນາທີ່ນຳໄປສູ່ການຂັບໄລ່ ຫຼືການຍົກຍ້າຍເອົາປະຊາຊົນອອກໄປຈາກທີ່ດິນ, ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະວິຖີການດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ທີ່ເປັນການລະເມີດສິດທິມະນຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ລັດຖະບານຈະຕ້ອງບັງຄັບໃຊ້ກົດລະບຽບທີ່ພຽງພໍເພື່ອປົກປ້ອງປະຊາກອນຂອງຕົນເອງຕໍ່ກັບການລະເມີດສິດທິມະນຸດທຸກຮູບແບບ.

9. ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນສົນທິສັນຍາ UN ວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງສິດທິ ແລະສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກ ແລະສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະສົນທິສັນຍາອື່ນໆ ທີ່ເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕ່ຳສຸດເພື່ອການປົກປ້ອງສິດທິ, ວຽກເຮັດງານທຳອັນເໝາະສົມ ແລະສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກ. ຮັບຮູ້ ແລະປົກປ້ອງສິດຂອງຜູ້ອອກແຮງງານພາຍໃນອົບພະຍົກ ແລະໃຫ້ການປົກປ້ອງສິດທິແຮງງານ ແລະສິດທິມະນຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ດ້ວຍການປຶກສາກັບທາງອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ ແລະກຳມະບານ.

10. ກຳນົດມາດຕະຖານສິດທິມະນຸດຂອງຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກຢູ່ໃນອົງການປະຈຳພາກພື້ນ ໃນວິທີການທີ່ຍືດໝັ້ນຕໍ່ ແລະເພີ່ມຄຸນຄ່າໃສ່ມາດຕະຖານສິດທິມະນຸດສາກົນເຊັ່ນ: ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກ ແລະຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ອົງການແຮງງານສາກົນ, ແລະສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍການລົບລ້າງການຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງທຸກຮູບແບບຕໍ່ກັບແມ່ຍິງ. ອັນນີ້ລວມມີການກຳນົດມາດຕະຖານຂັ້ນຕອນດຳເນີນງານ ແລະຂະບວນ

ການສໍາລັບການອົບພະຍົກແຮງງານ ເພື່ອປ້ອງກັນການຈໍາແນກຄວາມແຕກຕ່າງທາງເພດ, ສຸຂະພາບ, ສະຖານະທາງດ້ານພົນລະເມືອງ ແລະສັນຊາດ.

11. ວາງນະໂຍບາຍເພີ່ມຂຶ້ນຕາມຂັ້ນກ່ຽວກັບສຸຂະພາບທາງເພດ ແລະຈະເລີນພັນ ແລະສິດທິຂອງຜູ້ອົບພະຍົກ ແລະຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນແມ່ຍິງ, ຮັບປະກັນການເປັນເຈົ້າຕົນເອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍຂອງບຸກຄົນ, ລັກສະນະທາງເພດ ແລະຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນຂະບວນການອົບພະຍົກທັງໝົດ.

12. ຮັບປະກັນສິດທິໃນການແຕ່ງງານຂອງຜູ້ອົບພະຍົກຕໍ່ກັບເລື່ອງການເຂົ້າຮ່ວມໃນແຕ່ງງານ, ການເປັນພົນລະເມືອງ, ຄອບຄົວ, ວັດທະນະທໍາ ແລະການເມືອງ. ອັນນີ້ລວມໄປເຖິງການລ້ຽງລູກຕາມແບບ ແລະວັດທະນະທໍາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແທນທີ່ຈະຖືກບັງຄັບໃຊ້ນະໂຍບາຍໃຫ້ດຶງດູດເອົາຂອງຜູ້ອື່ນ.

13. ຮັບຮູ້, ເຄົາລົບ ແລະປົກປ້ອງຊຸມຊົນອົບພະຍົກ ໂດຍການກໍານົດ ແລະຈັດລະບົບນະໂຍບາຍ ແລະໂຄງການຕ່າງໆ (ດ້ວຍງົບປະມານທີ່ພຽງພໍ ແລະປົກກະຕິ), ລວມທັງກົນໄກການຮ້ອງຮຽນ ແລະການຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະເທດ, ແລະການບໍລິການທີ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວທາງບົດບາດດ້ານຍິງ-ຊາຍທີ່ສາມາດໃຫ້ການປົກປ້ອງບັນດາຜູ້ອົບພະຍົກ, ລວມທັງຜູ້ອົບພະຍົກໄປໃນການແຕ່ງງານບໍ່ໃຫ້ຖືກລ່ວງລະເມີດ ແລະຖືກຫຼອກໃຊ້.

14. ລົບລ້າງການກໍານົດໂທດຕໍ່ກັບຜູ້ອົບພະຍົກ ແລະຜູ້ລີ້ໄພ. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດທິມະນຸດທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວພັນກັບ: ເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ຊອກຫາບ່ອນພົບໄພ, ແມ່ຍິງຖືພາ, ຄົນຊະລາ, ຄົນພິການ, ຄົນຜູ້ທີ່ຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ທາງການແພດພິເສດ, ຫຼືຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ. ອໍານາດການປົກຄອງຂອງປະເທດຕົ້ນກໍານົດຂອງຜູ້ລີ້ໄພຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານກົງສຸນ ແລະການສະໜັບສະໜູນອື່ນໆທີ່ເໝາະສົມ ເມື່ອໄດ້ຮັບການສະເໜີໂດຍຊາດຂອງຕົນ. ອໍານາດການປົກຄອງຂອງປະເທດຕົ້ນກໍານົດຈະກົດດັນປະເທດທີ່ເຮັດການກັກຂັງໜ່ວງໜ່ວງໃຫ້ດູແລຜູ້ອົບພະຍົກທີ່ຖືກກັກຂັງດ້ວຍຄວາມມີມະນຸດສະທໍາ ແລະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ

15. ສ້າງກົນໄກສາມຝ່າຍອາຊີ-ເອີຣົບ ຕໍ່ກັບການກະກຽມ ແລະການພັດທະນາເຄື່ອງມືອາຊີ-ເອີຣົບກ່ຽວກັບຜູ້ອອກແຮງງານອົບພະຍົກ ພ້ອມກັບເຄື່ອງມື ແລະນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບແຮງງານອື່ນໆ.

16. ລົບລ້າງສັນຍາການເຮັດວຽກໄລຍະສັ້ນ ຫຼືມີກໍານົດເວລາສະເພາະ, ແລະຖ້າຫາກວ່າມີຄວາມຈໍາເປັນສະເພາະຢູ່ໃນສະຖານະການພິເສດ ກໍ່ຄວນຈະຈໍາກັດຢູ່ໃນການນໍາໃຊ້ສັນຍານັ້ນ.

17. ລົບລ້າງການສະໜອງກໍາລັງງານ/ແຮງງານຈາກທາງນອກ ແລະທຸກຮູບແບບຂອງການຈັດທາງານແບບສາມແຈ.

18. ຮັບຮູ້ວ່າຜູ້ປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດ, ລວມທັງອົງການຕິດຕາມການປະຕິບັດຕາມຂອງ CSR/TNC ຄວນຈະອອກການເຕືອນ, ວິ່ງເຕັ້ນຫາບໍລິສັດ ແລະລັດຖະບານ, ສ້າງຈິດສໍານຶກຢູ່ໃນກຸ່ມປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ແລະໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຜູ້ອອກແຮງງານ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຈະສົ່ງເສີມຕໍ່ສິດທິຂອງເຂົາເຈົ້າ.

19. ຮັບຮູ້ວ່າກຳມະບານ ແລະອົງການຕິດຕາມຂອງ CSR/TNC ຄວນຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມໃຫ້ວົງເຕັ້ນຫາລັດຖະບານ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຂໍ້ຕົກລົງທາງການຄ້າລວມມີການຮັບປະກັນຕໍ່ເງື່ອນໄຂແຮງງານ ແລະສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ. ຮັບປະກັນກົນໄກຕ່າງໆໃຫ້ບັງຄັບໃຊ້, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະໂປ່ງໃສ, ທີ່ສາມາດເສີມໃສ່ກັບກົດໝາຍບັງຄັບໃຊ້ ຫຼືບັບປຸງພວກມັນໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ພັດທະນາກົນໄກເຮັດວຽກຮ່ວມກັນລະຫວ່າງທຸກຂະແໜງການ ແລະຜູ້ດຳເນີນການ.

20. ເມື່ອລັດຖະບານ ແລະ/ຫຼື ASEM ມີການປຶກສາຫາລືກັນ ແລະມີການພົວພັນກັບບັນດາຜູ້ລົງທຶນ, ຈະຕ້ອງມີກຳມະບານເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນຂະບວນການສະເໝີ.

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ AEPF9 ຍັງໄດ້ບອກໄວ້ວ່າ ສັນຕິພາບ, ຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະຄວາມສາມັກຄີຂອງປະຊາຊົນແມ່ນເປັນເງື່ອນໄຂບັງຄັບມາກ່ອນໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະການພັດທະນາຍືນຍົງ.

ຄຳເຫັນແນະນຳຕົ້ນຕໍ

ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ:

1. ພັດທະນາວິທີການແກ້ໄຂໄລຍະຍາວເພື່ອສົ່ງເສີມສັນຕິພາບ, ຄວາມປອດໄພຂອງມະນຸດ, ແລະການພັດທະນາຍືນຍົງໂດຍການກ່າວເຖິງສາເຫດພື້ນຖານຂອງຄວາມຂັດແຍ້ງທີ່ເກີດຄວາມຮຸນແຮງເຊັ່ນ: ການບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ຄົນສ່ວນໜ້ອຍທີ່ໃຫ້ບຸລິມະສິດວິທີການແກ້ໄຂຄວາມຂັດແຍ້ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮຸນແຮງ, ການປະຕິບັດຕໍ່ກັນລະຫວ່າງປະຊາຊົນຕໍ່ປະຊາຊົນ, ການນຳໃຊ້ກົດໝາຍສາກົນ ແລະການຮ່ວມມືໃນພາກພື້ນ.
2. ຮັບຮູ້ ແລະກ່າວເຖິງໄພຂົ່ມຂູ່ທາງດ້ານຄວາມປອດໄພທັງທີ່ເປັນແບບຫຼາຍຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍດ້ານຜ່ານທາງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ, ແລະຍຶດຖືຫຼັກການກົດໝາຍສາກົນ.
3. ສ້າງກົນໄກການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງພາກພື້ນ ເພື່ອສ້າງວິໄສທັດທົ່ວໄປກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດ ແລະຄວາມໝັ້ນຄົງ, ອົງຕາມການເຄົາລົບຕໍ່ອະທິປະໄຕແຫ່ງຊາດ ແລະສິດທິມະນຸດ.
4. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມະຕິ 1325 ຂອງ UNSC ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ທີ່ຮັບຮູ້ວ່າແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຜົນກະທົບບໍ່ເປັນໄປຕາມສັດສ່ວນຈາກການຂັດແຍ້ງ ແລະຜູ້ດຳເນີນການສຳຄັນຢູ່ໃນການສົ່ງເສີມສັນຕິພາບ, ການສ້າງສາຄືນໃໝ່ ແລະການປອງດອງກັນ.
5. ໃນການແກ້ໄຂເລື່ອງຄວາມຮຸນແຮງທາງດ້ານສາສະໜາ, ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ສະເພາະຕໍ່ບົດບາດຂອງການສຶກສາ ແລະການປຶກສາຫາລືລະຫວ່າງ ແລະພາຍໃນຄວາມເຊື່ອ/ຄວາມເຄົາລົບຢູ່ໃນທຸກລະດັບ. ຮັບປະກັນເສລີພາບຂອງການສະແດງອອກ ແລະຂໍ້ມູນເຕັມທີ່ ເພື່ອສາມາດໃຫ້ມີການໂຕ້ວາທີ ແລະມີຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ວຍເຫດຜົນ.

6. ອອກກົດໝາຍແຫ່ງຊາດ ເພື່ອຮັບປະກັນເລື່ອງການປ້ອງກັນຊາດຂອງລັດຖະບານ, ການສົ່ງອອກອາວຸດ ແລະ ງົບປະມານດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງມີການເປີດເຜີຍສູ່ສັງຄົມ ແລະ ເຕັມສ່ວນ.
7. ຕັດງົບປະມານທາງການທະຫານທີ່ຈະເອົາຈາກລາຍຈ່າຍຂອງໂຄງການສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການສຶກສາ.
8. ນຳໃຊ້ສົນທິສັນຍາທີ່ບໍ່ເປັນການເພີ່ມທະວີເປັນພື້ນຖານຂອງການຮ່ວມມືໃນພາກພື້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນທີ່ຈະ ຫຼຸດຜ່ອນການສ້າງນິວເຄຼຍຂອງອາຊີ ແລະ ເອີຣົບ ໃນຂະນະທີ່ຍັງຕ້ອງພະຍາຍາມສ້າງໃຫ້ເປັນໂລກປອດນິວເຄຼຍຢູ່.
9. ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕົ້ນຕໍເພື່ອຄວບຄຸມການຄ້າ ແລະ ການເພີ່ມຈຳນວນອາວຸດ. ສ້າງ ແລະ ຕົກລົງເຫັນດີກັບກົນໄກ ທີ່ມີພັນທະຜູກມັດ ແລະ ໂປ່ງໃສ ທີ່ໃຫ້ທາງອົງການ UN ເປັນຜູ້ຕິດຕາມກວດກາ ເພື່ອຄວບຄຸມການນຳເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງ ອອກອາວຸດ.
10. ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາລະເບີດລູກຫວ່ານ. ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການເກັບກູ້ ລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ (UXO) ແລະ ການຟື້ນຟູຍິງ, ຊາຍ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ.
11. ນຳເອົາກົດໝາຍເຂົ້າມາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກົດການປະພຶດຂອງເອີຣົບວ່າດ້ວຍການສົ່ງອອກອາວຸດນັ້ນມີຂໍ້ຜູກມັດທາງ ດ້ານກົດໝາຍ (ດ້ວຍການເຄົາລົບຕໍ່ປະເທດສະມາຊິກຂອງສະຫະພາບເອີຣົບ) ແລະ ນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆເພື່ອ ເຈລະຈາເລື່ອງກົດການປະພຶດ (ດ້ວຍການເຄົາລົບຕໍ່ປະເທດຕ່າງໆຢູ່ໃນອາຊີ).
12. ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ປົກປ້ອງຜູ້ລອດຊີວິດຈາກການນຳໃຊ້ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງລະເບີດທຳລາຍລ້າງສູງ. ໃຫ້ບໍລິສັດມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຜະລິດອາວຸດທຳລາຍລ້າງສູງ ແລະ ສານເຄມີເປັນພິດ ເພື່ອຊົດໃຊ້ຄວາມເສຍ ຫາຍໃຫ້ກັບຜູ້ເຄາະຮ້າຍ.
13. ສ້າງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນກົນໄກຕ່າງໆເພື່ອການປິ່ນປົວບາດແຜ ແລະ ການປອງດອງທາງສັງຄົມໃຫ້ເປັນສ່ວນ ໜຶ່ງຂອງການຟື້ນຟູຫຼັງຈາກຄວາມຂັດແຍ້ງ.

